

editorial

En aquest butlletí, a més de les habituals ressenyes legals, us oferim un interessant comentari jurisprudencial realitzat per Josep Aldomà, sobre l'**assignació de diferent complement de destinació i complement específic a llocs de treball amb idèntic contingut**.

També us oferim el **IV Acuerdo sobre solución extrajudicial de conflictos laborales** ([accés al text](#)), la vigència del qual finalitzarà el 31 de desembre de 2012. Com a novetat destacable, la DA 3ª d'aquest Acord estableix que la Comissió de Seguiment del mateix analitzarà les **possibilitats i fórmules que, sense alterar el seu àmbit, puguin contribuir a l'aplicació de l'experiència acumulada, als conflictes col·lectius entre el personal laboral i funcionaris públics i les Administracions per a les quals presten els seus serveis**. Haurem de veure en què es tradueix en concret aquesta previsió.

legislació

DECRET 10/2009, DE 27 DE GENER, DE CREACIÓ DEL REGISTRE D'EMPRESES SANCIONADES PER INFRACCIONS MOLT GREUS EN MATÈRIA DE PREVENCIÓ DE RISCOS LABORALS I DEL PROCEDIMENT PER A LA SEVA PUBLICACIÓ ([accés al text](#)).

El *Real Decreto Legislativo 5/2000, de 4 de agosto, por el que se aprueba el Texto refundido de la Ley de infracciones y sanciones en el orden social*, preveu la publicitat de les sancions fermes imposades per infraccions molt greus en matèria de prevenció de riscos laborals. Doncs bé, mitjançant el present Decret s'estableix el procediment pel qual es regirà la manera de donar publicitat a les referides sancions, així com la creació del registre d'empreses sancionades.

REAL DECRETO 1837/2008, DE 8 DE NOVIEMBRE, POR EL QUE SE INCORPORAN AL ORDENAMIENTO JURÍDICO ESPAÑOL LA DIRECTIVA 2005/36/CE, DEL PARLAMENTO EUROPEO Y DEL CONSEJO, DE 7 DE SEPTIEMBRE DE 2005, Y LA DIRECTIVA 2006/100/CE, DEL CONSEJO, DE 20 DE NOVIEMBRE DE 2006, RELATIVAS AL RECONOCIMIENTO DE CUALIFICACIONES PROFESIONALES, ASÍ COMO A DETERMINADOS ASPECTOS DEL EJERCICIO DE LA PROFESIÓN DE ABOGADO ([accés al text](#)).

L'objecte d'aquesta norma és establir el marc jurídic que permeti l'accés i l'exercici d'una professió regulada a Espanya, mitjançant el reconeixement de les qualificacions professionals adquirides en altre o altres Estats membres de la Unió Europea i que permetin al seu titular exercir la mateixa professió.

sentències

ASSIGNACIÓ DE DIFERENT COMPLEMENT DE DESTINACIÓ I COMPLEMENT ESPECÍFIC A LLOCS DE TREBALL AMB IDÈNTIC CONTINGUT

Sentència del Tribunal Suprem de 17 d'octubre de 2008, recurs 10328/2003 ([accés al text](#))

Comentada por Josep Aldomà

Encara que no es tracti d'una sentència innovadora tant en el supòsit de fet com en la doctrina jurisprudencial que es formula, és interessant veure la resolució diferent a que pot donar lloc la reclamació d'uns complements del lloc (complement de destinació i complement específic) superiors als assignats a través de la RLLT, quan s'al·lega discriminació respecte d'altres llocs de treball. Perquè **segueix essent freqüent la pràctica administrativa d'assignar complements retributius diferents a llocs de treball que tenen encomanades funcions idèntiques o similars**. Pràctica que, previsiblement, seguirà donant-se en la determinació del complement específic quan s'apliqui el sistema retributiu previst en la LEBEP.

En aquest supòsit de fet, **un funcionari del Cos Superior d'Inspectors de Treball i Seguretat Social adscrit a un lloc de treball de nivell 26 segons la RLLT, sol·licità el reconeixement del nivell 27 i la mateixa quantia de complement específic que altres llocs de la mateixa relació amb nivell 27 i complement específic superior**. Ho justificà en que s'havia vulnerat el principi d'igualtat, perquè realitzava idèntiques funcions i comeses i assumia les mateixes responsabilitats que els llocs del nivell superior, sense que hi hagués cap element diferenciador entre ells. Aquesta identitat de funcions va ser confirmada pel superior jeràrquic comú als diversos llocs comparats. La sentència d'instància, del Tribunal superior de Justícia de Catalunya, va considerar provats aquests fets i, en base als arguments que veurem, va anul·lar la RLLT en aquest punt i va reconèixer el dret del demandant a equiparar la quantia dels complements als dels llocs de comparació i a rebre el mateix tractament a efectes de carrera administrativa, des del moment de la seva presa de possessió.

Quant als fonaments de dret, el debat que l'advocat de l'Estat planteja davant del Tribunal Suprem se centra en dos punts:

1) **Infracció de l'art. 14 CE en connexió amb les previsions de la RLLT i en relació amb la doctrina jurisprudencial, que requereix una prova pericial per a desvirtuar l'objectivitat que cal presumir de la decisió administrativa dictada a partir d'una actuació tècnica especialitzada d'anàlisi i classificació dels llocs de treball** (SSTS d'1 de juliol de 1994, recurs 9074/1992 i de 22 de desembre de 1994, recurs 600/1993).

2) **Infracció de l'art. 14 CE en connexió amb la RLLT, perquè encara que les tasques realitzades siguin idèntiques, això no constitueix una vulneració del principi d'igualtat, sinó una simple irregularitat originada pel titular de l'òrgan superior, que no hauria assignat correctament les comeses als titulars dels diversos llocs atenant els diferents complements retributius** de la RLLT. Tesi seductora que completa afirmant que una disposició general com la RLLT, de naturalesa normativa, hauria estat anul·lada per una simple actuació del superior jeràrquic del demandant, qui no havia ajustat el repartiment de tasques a la discriminació retributiva establerta per la RLLT.

Recordem que per a emetre un pronunciament correcte sobre aquestes qüestions, sempre hem de partir de que el contingut del lloc de treball és el que determina el complement específic, tal com afirma la STS d'1 de juliol de 1994, recurs 9074/1992. L'activitat administrativa encaminada a quantificar els complements retributius és reglada, perquè s'han d'aplicar els criteris, condicions o factors establerts legalment; però, alhora, l'Administració disposa d'un marge d'apreciació tècnica per determinar quan es donen aquestes condicions i amb quin grau d'intensitat hi concorren en cada lloc.

En relació amb el primer dels arguments, **les consideracions del TS parteixen de distingir dos supòsits diferents:**

- a) **La comparació entre dos llocs de treball que tenen assignades funcions anàlogues o similars** -com són els de Tècnic d'Institucions Penitenciàries, Psicòleg o Metge-, **però no idèntiques**. En aquest cas, **el funcionari demandant hauria de provar la incorrecció o manca d'objectivitat que, en principi, és presumible de la classificació de llocs de treball** efectuada aplicant les tècniques de descripció, valoració i classificació. **Aquesta prova hauria de ser pericial**, per poder invalidar el resultat del procés tècnic de valoració i classificació dels llocs de treball. Prova que, com sabem, no serà gens fàcil. Si s'aconsegueix provar la manca d'objectivitat, la sentència hauria d'anul·lar la valoració efectuada i retrotraure el procediment perquè l'òrgan tècnic realitzi a una nova valoració i classificació del lloc afectat. És a dir, que en aquests supòsits no procedeix que els Tribunals estimin la igualtat de complements retributius.
- b) **La comparació entre dos llocs de treball que tenen assignades funcions idèntiques segons la RLLT o les fitxes descriptives de les funcions**. En aquest cas, la sentència considera que **no és necessari dur a terme cap activitat probatòria a càrrec del funcionari** per desvirtuar el resultat del procés de valoració i classificació, **i els Tribunals poden reconèixer el mateix tractament retributiu als dos llocs**. Aquesta manifestació jurisprudencial s'hauria però de matisar, d'acord amb la doctrina del propi TS, perquè la valoració i classificació del lloc de treball no depèn només de la qualitat de les funcions (quines funcions i si són idèntiques), sinó també d'altres variables qualitatives i quantitatives amb que es donen aquestes funcions i de les seves implicacions per a l'Administració. En aquest sentit, es poden veure les SSTS de 25 gener 1997, recurs 725/1995; de 26 de febrer de 2002, recurs 4883/1999; i de 27 de març de 2006, recurs 2872/2000. Per tant, l'Administració ha de poder provar que malgrat la identitat qualitativa de les funcions, hi ha elements quantitius o qualitius diferencials, de responsabilitat, dificultat tècnica, etc.

En relació amb el segon argument, el TS analitza l'al·legació de l'advocat de l'Estat sobre infracció de l'art. 14 CE en connexió amb la naturalesa de disposició general de la RLLT, i n'extreu dues consideracions:

- a) **El TS considera provat** en instància, com hem vist abans, **que els llocs de treball comparats tenen exactament el mateix contingut funcional; en conseqüència, no seria objectiu ni raonable diferenciar el nivell professional d'aquests llocs**. Per tant, **no es tracta d'una mera irregularitat administrativa comesa pel superior jeràrquic** en assignar les mateixes funcions a llocs de treball amb complements diferents, **sinó d'una discriminació incompatible amb les exigències del dret fonamental a accedir i romandre en la funció pública en condicions d'igualtat** amb els requisits establerts legalment, regulat en l'art. 23.2 CE. Val a dir que la referència del TS a l'art. 23.2 CE no és adient en aquest cas, doncs no es tracta d'accedir o romandre en un lloc concret, sinó de les característiques retributives d'aquest lloc. En aquest cas, seria d'aplicació el principi general de no discriminació de l'art. 14 CE.
- b) Pel que fa a l'al·legat basat en el fet que, amb l'assignació per part del superior de les mateixes tasques a llocs amb complements diferents, s'haurien infringit els principis de legalitat i d'inderogabilitat singular dels reglaments, el TS considera que no estem davant el desconeixement de regles generals -la RLLT- com a conseqüència de decisions particulars -assignar les mateixes funcions a funcionaris que ocupen llocs diferents segons la RLLT-, sinó davant la presència de previsions discriminatòries en la RLLT. Efectivament, **l'argument de l'advocat de l'Estat no apunta en la direcció adequada; aquest, el que realment havia de demostrar és que els llocs de treball comparats presenten elements diferencials en la RLLT o en el seu contingut funcional, qualitatiu o quantitatiu**. A partir d'aquí, en cas que els llocs comparats fossin diferents, si que se'n podria derivar que l'òrgan competent no ha efectuat una assignació correcta de les funcions als titulars dels llocs subordinats.